

Arrest

nr. 260 005 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Torhoutsestraat 307
8020 RUDDERVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. VAN EENOO verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger en bent u afkomstig uit Bandar Abbas, Hormozgan. U bent geboren als sjiitisch moslim, maar was niet praktiserend. Sinds uw huwelijk woonde u in Shiraz. Toen u verhuisde naar Shiraz, had u weinig vrienden. U bouwde wel een vriendschap op met een collega, E. A. (...). Af en toe ging u uit met hem en zijn vrienden. Op een vrijdag in de maand mordad van 1397 (juli-augustus 2018) stelde hij u voor samen een activiteit te doen. U wist voordien niet wat jullie zouden doen. Hij nam u mee naar een woning in Aza Deghan, waar er nog een tiental andere mensen waren. U werd heel hartelijk en warm ontvangen. Na een tijdje begonnen de mensen een dienst en zongen ze christelijke liederen. Er hing tevens een kruis aan de muur. U begreep toen dat u aan een

huiskerkdienst deelnam. Achteraf vroeg E. (...) wat u ervan vond. U zei dat u het leuk vond. Nadien nam E. (...) u nog regelmatig mee. U leerde steeds meer over het leven van Jezus Christus en was erg geïnteresseerd. Op 11/8/1397 (2 november 2018) besloot u voor uzelf u eveneens te bekeren tot het christendom. De week nadien deelde u dit mee aan de priester van de huiskerkgemeenschap, priester I. (...), en zei hij het verlossingsgebed op voor u. Los van de mensen in de huiskerkgemeenschap, was niemand in Iran op de hoogte van uw bekering.

Op 11/10/1397 (01/01/2019) verliet u uw woning om op bezoek te gaan bij uw vader in Bandar Abbas. Toen u daar aankwam, kreeg u telefoon van E. (...). Hij zei u dat u onmiddellijk moest vertrekken, zonder verdere uitleg. U vertrok meteen naar uw vriend, A. H. (...), in Teheran, waar u aankwam op 12/10/1397 (02/01/2019). Op 16/10/1397 (06/01/2019) belde u met de gsm van A. (...) naar uw echtgenote. Zij bibberde en zei dat een aantal agenten van Ettelaat (inlichtingendienst) de dag voordien, i.e. op 15/10/1397 (05/01/2019) naar jullie woning gekomen waren en dat ze haar verteld hadden dat u bekeerd was. Ze hadden notities in beslag genomen van de huiskerk. U besloot hierop het land te verlaten. Uw vriend A. (...) regelde een smokkelaar voor u. U vertrok naar Urmijeh, waar u nog een aantal dagen bij de smokkelaar verbleef. Op 28/10/1397 (18/01/2019) stak u op illegale wijze de grens van Iran naar Turkije over. U reisde nadien door via Turkije en kwam aan in België begin februari 2019. Op 18 februari 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Na uw aankomst in België zocht u naar een kerk in de buurt. U vond een Vlaamse protestantse kerkgemeenschap in Lommel, vlakbij het centrum waar u verbleef, namelijk de Open Kerk. U ging daar naartoe, aanvankelijk enkel met één andere Iraanse vriend. Nadien overtuigde u evenwel nog een veertigtal andere Iraniërs om mee te gaan met u naar die kerk. Daarnaast kwam u in contact met de Farsitalige gemeenschap Naviderahaie waar u regelmatig Bijbellessen volgt. Op 21 april 2019 liet u zich dopen. U vreest bij een terugkeer naar Iran vervolgd te worden door de autoriteiten vanwege uw bekering tot het christendom.

Ter staving van uw identiteit en relaas legde u de volgende documenten neer: uw melikaart (identiteitskaart), geldig tot 21/02/1402 (15 mei 2023); uw shenasnameh (geboorteboekje), uitgereikt op 08/03/1395 (28 mei 2016); uw vrijstellingskaart van uw legerdienst, uitgereikt op 24/05/1391 (14 augustus 2012); een kopie van de eerste pagina van uw huwelijksboekje; een kopie van de melikaart van uw echtgenote, geldig tot 22/02/1402 (16 mei 2013); een kopie van de eerste pagina van de shenasnameh van uw echtgenote; een kopie van de eerste pagina van de shenasnameh van uw dochter; een screen shot van uw Facebookpagina; Foto's van uw activiteiten bij de Open Kerk van Lommel en bij de Perzischtalige kerkgemeenschap Naviderahaie; foto's van uw doop; een attest van de Open Kerk van Lommel, stavende dat u wekelijks naar de erediensten gaat sinds januari 2019 en gedoopt bent op 21 april 2019, d.d. 18 juni 2020; en een kopie van een verklaring van de Perzisch talige kerk Naviderahaie in Antwerpen, waarin verklaard wordt dat u Bijbelstudie volgt, d.d. 29 juni 2020.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat u geen aanspraak maakt op het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom. In dit verband dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

U stelde voor het eerst kennis te maken met het christendom in de vijfde maand van 1397 (juli-augustus 2018) en u voor zichzelf bekeerd te hebben op 11/8/1397 (2 november 2018). U legt echter allerminst overtuigende verklaringen af betreffende de redenen waarom u zich op zo'n korte tijd door het christendom liet overtuigen. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een

ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Hoewel u zeer specifiek de datum kan vastleggen waarop u uw hart aan Jezus gaf, kan u echter niet zeggen dat er op deze dag iets bijzonders gebeurde dat u tot het aanvaarden van het christendom overtuigde (CGVS p. 16). U kwam niet verder dan te stellen dat u die dag leerde over vergiffenis (CGVS p. 16) en dat u een goed gevoel had door de rustige sfeer en de liefde die u voelde (CGVS p. 16). Later nogmaals gevraagd naar uw persoonlijke motivering voor uw bekering, herhaalde u louter dat u overtuigd werd door de liefde die u ervaaarde bij andere christenen (CGVS p. 20). Dergelijke antwoorden blijven aan de oppervlakte en getuigen niet van een diepere overtuiging van waaruit u bekeerd zou zijn tot het christendom.

Voorts rijzen vragen bij de manier waarop u concreet met het christendom in aanraking kwam. Zo is het bijzonder merkwaardig dat E. (...) u meenam naar de huiskerk, zonder dat u voordien ook maar enige screening onderging (CGVS p. 17). U stelde dan wel dat jullie bevriend waren, u voegde hier aan toe dat uw vriendschap niet verder ging dan jullie werkcontacten en een sporadische uitstap met andere vrienden van E. (...) (CGVS p. 14-15). Jullie spraken nooit in familiale context af (CGVS p. 14-15). De uitstap naar de huiskerk was de eerste uitstap die u alleen met E. (...) ondernam (CGVS p. 15). Daarenboven had u geen idee dat E. (...) christen was en hadden jullie nooit over religie gesproken (CGVS p. 15). Het is dan ook binnen de context van de Iraanse maatschappij, waar bekeerlingen tot het christendom ernstige vervolging kunnen meemaken, erg onwaarschijnlijk dat E. (...) u zomaar meenam naar zijn huiskerk, wat een uiterst illegale activiteit is in Iran. Dat de overige leden van de huiskerk, en zelfs de priester, bovendien klaarblijkelijk uw komst niet verwacht hadden (CGVS p. 17), maakt dit des te meer bevreemdend.

Evenzeer komt het geenszins overtuigend over dat u zelf, die nog nooit met het christendom in contact gekomen was, zich er hoegenaamd geen vragen bij stelde toen u door E. (...) naar de huiskerk gebracht werd (CGVS p. 16). Toen u het kruis zag aan de muur tijdens de bijeenkomst en besepte dat het om een christelijke dienst ging, wekte dit niet veel gevoelens bij u op (CGVS p. 16). Dit is, gelet op de illegale aard van de bijeenkomst en de zware straffen die staan op de deelname ervan, uiterst merkwaardig te noemen. Voorts is het bedenkelijk dat er, op het per twee naar buiten gaan en het niet uitwisselen van familienamen en gsm-nummers (CGVS p. 15), geen enkele voorzorgsmaatregelen genomen werden om jullie huiskerk geheim te houden. Zo spraken jullie elke week op ongeveer hetzelfde tijdstip en op dezelfde plaats af (CGVS p. 17). Evenmin waren er afspraken gemaakt omtrent wat jullie zouden doen in geval van problemen (CGVS p. 17). Deze houding valt niet te stroken met de risico's die gepaard gaan met het houden en bijwonen van huiskerkdiensten.

Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt, kan een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden teruggevonden. U stelde namelijk meermaals dat uw kennis van het christendom niet erg hoog is (CGVS p. 7, 17, 18, 20). Gelet op het feit dat u zich reeds twee jaar in het christendom aan het verdiepen bent, waarvan reeds meer dan een jaar in België, alwaar u dit in alle veiligheid kan doen, is het echter zeer bevreemdend dat u nog geen diepgaande kennis van het christendom voor de dag kan brengen. U slaagde er dan wel in enkele verhalen uit de bijbel samenvattend te vertellen, zoals de parabel van het visnet (CGVS p. 17), enkele mirakelen van Jezus of het verhaal van de overspelige vrouw (CGVS p. 19), wanneer naar de achterliggende betekenis van deze verhalen gepeild werd, schoot u tekort. Gevraagd naar wat u bedoelde wanneer u stelde dat, zoals in de parabel van het visnet, aan het einde goede en slechte mensen uit elkaar gehaald worden, kwam u immers niet verder dan een louter verwijzen naar dat God uit liefde zijn zoon naar de aarde gezonden heeft, dat mensen hun daden moeten verantwoorden, en dat Jezus is opgestaan uit de dood (CGVS p. 17-18). Deze algemene verklaringen houden geenszins verband met de door u geciteerde parabel van het visnet en getuigen allerm minst van een diepgaande interpretatie van het parabel. Van een persoon die zijn leven op het spel zet voor een religie, mag evenwel een diepere contemplatie aangaande zijn leer verwacht worden.

Bovenstaande opmerkingen nopen ertoe dat u er aan uw vermeende bekering in Iran geen geloof gehecht kan worden. Aangezien u noch uw bekering tot het christendom, noch uw contact met andere christenen in Iran aannemelijk weet te maken en hierover slechts vage verklaringen aflegde, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Er kan dan ook niet worden aanvaard dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij een terugkeer naar Iran.

Dat het uw concrete vluchtrelaas aan de nodige geloofwaardigheid ontbeert, blijkt voorts uit uw incoherente verklaringen hieromtrent. Zo bent u niet eenduidig betreffende de datum waarop u van bij uw vader in Bandar Abbas vluchtte naar Teheran. Aanvankelijk verklaarde u namelijk nog de dag nadat u door E. (...) verwittigd werd, i.e. op 12/10/1397 (02/1/2019) naar Teheran te zijn vertrokken (CGVS p. 9). Even later bleek evenwel dat u reeds enkele uren nadat u bij uw vader aankwam, op 11/10/1397 (01/01/1397), reeds vertrok (CGVS p. 13). Hiermee geconfronteerd, beweerde u dat u de 11e vertrok, maar pas de 12e aankwam (*ibidem*). Dit staat evenwel nog steeds in contrast met uw eerdere bewering

vertrokken te zijn op 12/10. Hoe dan ook was u er wel van overtuigd dat u op woensdag 10/10 (31/12/2018) voor het laatst in uw eigen woning overnachtte, op donderdag 11/10/1397 (01/01/2019) bij uw vader ging (CGVS p. 4, 5) en op vrijdag 12/10 aankwam in Teheran (CGVS p. 13). Echter, na controle met de kalender, die werd toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat 10/10/1397 een maandag was, en bijgevolg 11/10/1397 een dinsdag en 12/10 een woensdag. Bovenstaande vaststellingen doen de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas dan ook wankelen.

Verder dient gewezen te worden op een ernstige lacune in uw eerste verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande uw directe vluchtaanleiding. Bij het Commissariaat-generaal stelde u immers dat u op 16/10/1397 (06/01/2019) van uw echtgenote vernam dat de Iraanse autoriteiten een dag eerder naar uw woning waren gekomen en daar notities over het christendom hadden in beslag genomen (CGVS p. 14). Dit heeft u uiteindelijk doen beslissing om het land te verlaten (ibidem). Over dit ernstige incident, dat naast uw directe vluchtaanleiding ook de enige concrete indicatie is dat u persoonlijk door de autoriteiten gezocht zou worden, heeft u evenwel met geen enkel woord gerept op de Dienst Vreemdelingenzaken. Nochtans verklaarde u bij het begin van het onderhoud op het Commissariaat nog dat u daar alle relevante feiten had vermeld (CGVS p. 3). Bij confrontatie stelde u dat ze dit niet gevraagd hadden en u enkel gezegd had dat u bekeerd bent (CGVS p. 18). Deze verklaring is echter geenszins afdoende ter rechtvaardiging van deze lacune. Van een verzoeker kan immers redelijkerwijze worden verwacht om van bij de eerst mogelijke gelegenheid op spontane wijze alle relevante feiten die hebben geleid tot zijn vertrek mee te delen. Gelet op het feit dat deze informatie voor u de directe aanleiding was om te vertrekken, haalt uw stilzwijgen hieromtrent bij de Dienst Vreemdelingenzaken de geloofwaardigheid ervan dan ook volledig onderuit.

Tot slot is het bijster merkwaardig dat u na de incidenten en na uw vlucht, ofschoon u nog verschillende contacten hebt, op geen enkele manier nog informatie gekregen heeft over hoe het met E. (...) gesteld is (CGVS p. 18). Dit is des te merkwaardiger daar uw schoonbroer hem kende, zij werkten namelijk beiden in de bouwsector en hadden al samen aan een project gewerkt (CGVS p. 18). U stelde aanvankelijk niet bij uw schoonbroer geïnformeerd te hebben naar E. (...) (CGVS p. 18). Pas nadat u gewezen werd op de merkwaardigheid van uw nalaten ter zake, daar E. (...) de enige vriend was die u had in Shiraz en degene die u met het christendom in contact heeft gebracht, paste u uw verklaringen aan door te stellen dat u wel naar hem gevraagd had, maar dat hij niet meer werkte (CGVS p. 18-19). Deze beweringen komen echter geenszins overtuigend over. Gelet op bovenstaande zijn ook de concrete problemen die u gehad zou hebben door uw vermeende bekering, geenszins geloofwaardig.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van de oprechtheid van uw religieuze engagement in België. Dat u na uw aankomst in België de protestantse kerk frequenteert, Bijbelstudie volgde en op 21 april 2019 het doopritueel onderging, zoals blijkt uit de door u neergelegde attesten en foto's (document 9-12 in uw administratieve dossier), en dat uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u deze geloofsbelijdenis linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België actief te zijn bij de protestantse kerk geen enkel geloof kan worden gehecht en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België religieus actief bent en dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. In dit verband kan nog opgemerkt worden dat het bevreemdend is dat in het door u neergelegde attest van de Open Kerk van Lommel, gesteld wordt dat u de Kerk sinds januari 2019 frequenteert (document 10 in uw administratieve dossier), hoewel u pas in februari van dat jaar bent aangekomen in België. Hoe dan ook doet het feit dat u in België contact heeft met protestanten geen afbreuk aan de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat uw beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn en u zich bij terugkeer naar Iran als christen zou manifesteren of als dusdanig gezien zou worden door uw omgeving. Niets wijst er namelijk op dat uw beweerde religieuze activiteiten in België reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn.

Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u regelmatig religieuze activiteiten post om de blijde boodschap te verspreiden (CGVS p. 7). U gebruikt dit profiel onder uw eigen naam en post herkenbare foto's van uzelf op dit openbare profiel. U stelde niet nagedacht te hebben over het feit of u uw pagina al dan niet publiek zou maken (CGVS p. 7). Bovendien dateren de eerste berichten van uw huidig profiel pas van maart 2019, dus na uw aankomst in België. Deze vaststellingen doen dan ook vermoeden dat u dergelijke berichten om opportunistische redenen online heeft geplaatst. Dat u spontaan een screenshot van uw Facebookpagina neerlegde in het kader van uw verzoek (document 8 in uw administratieve dossier), sterkt dit vermoeden aan. Gelet op het opportunistische en onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan worden verwacht dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Evenmin als uw overige religieuze activiteiten zijn er aanwijzingen dat deze Facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit de informatie zoals toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht

schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze personen in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezegd. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – wat u echter, zoals reeds eerder vastgesteld, niet aannemelijk maakte – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenliggende argumentatie kunnen weerleggen. De identiteitsdocumenten van u en uw gezinsleden staven enkel uw identiteit, herkomst en familiale situatie, wat in casu niet betwist wordt. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 3 en 9 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “*de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van a) (...) de onderzoeksplicht, zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013; b) het zorgvuldigheidsbeginsel; c) de materiële motiveringsplicht*”.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve

indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4.1. Verzoekende partij onderstreept in haar verzoekschrift dat wel degelijk sprake is van een oprechte bekering en meent dat uit de motivering van de bestreden beslissing een "*subjectieve vooringenomenheid*" blijkt in hoofde van verwerende partij, waarbij geen rekening werd gehouden met het feit dat een bekering een uiterst persoonlijke ervaring betreft. In het bijzonder werd geen rekening gehouden met het feit dat zij nooit een praktiserend moslim was, en dus niet bekeerde van de islam naar het christendom, en werd voorts geen grondig onderzoek verricht naar haar motieven om te bekeren nu zij hierover tijdens haar persoonlijk onderhoud slechts twee vragen kreeg. Verzoekende partij werpt tevens op dat nergens uit blijkt op welke parameters verwerende partij haar beoordeling steunt. Verzoekende partij meent dat dit een schending uitmaakt van artikel 9 EVRM. Waar verwerende partij nog meent dat zij ongeloofwaardige verklaringen aflegt in verband met haar huiskerkbezoek, verwijst verzoekende partij naar een rapport van UK Home Office (bijlage 6 van het verzoekschrift) en stelt zij dat hieruit blijkt dat niet alle huiskerken op dezelfde manier worden georganiseerd.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt gemotiveerd waarom aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht. Meer bepaald wordt erop gewezen dat (i) verzoekende partij allerminst overtuigende verklaringen aflegt betreffende de redenen waarom zij zich op zo'n korte tijd door het christendom liet overtuigen; (ii) het erg onwaarschijnlijk is binnen de context van de Iraanse maatschappij, waar bekeerlingen tot het christendom ernstige vervolging kunnen meemaken, dat E. haar zomaar meenam naar zijn huiskerk, wat een uiterst illegale activiteit is in Iran; (iii) dat het nog meer bevreemdend is dat de overige leden van de huiskerk, en zelf de priester, klaarblijkelijk haar komst niet verwacht hadden; (iv) het evenmin overtuigend overkomt dat verzoekende partij zelf, die nog nooit met het christendom in contact gekomen was, zich er geen vragen bij stelde toen zij door E. naar de huiskerk gebracht werd; (v) het voorts bedenkelijk is dat er, buiten het per twee naar buiten gaan en het niet uitwisselen van familienamen en gsm-nummers, geen enkele voorzorgsmaatregelen genomen werden om hun huiskerk geheim te houden; en (vi) in hoofde van verzoekende partij geen hoge mate van interesse en toewijding aanwezig is tegenover de nieuw gekozen godsdienst aangezien vastgesteld moet worden dat zij nog geen diepgaande kennis van het christendom heeft terwijl zij nochtans stelt dat zij zich reeds twee jaar in het christendom aan het verdiepen is, waarvan reeds meer dan een jaar in België. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De Raad onderstreept dat uit voormelde motieven duidelijk blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de door verzoekende partij aangegeven persoonlijke omstandigheden waarin zij beweert te zijn bekeerd tot het christendom, doch dat moet worden vastgesteld dat zij geenszins aannemelijk heeft gemaakt oprecht te zijn bekeerd tot het christendom gelet op haar vage en onaannemelijke verklaringen in dit verband. Uit niets blijkt dat in hoofde van verwerende partij sprake is van enige "*subjectieve vooringenomenheid*". Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat zij de kans niet heeft gekregen om de redenen voor haar bekering te verduidelijken en stelt dat hierover slechts twee vragen werden gesteld, wijst de Raad er evenwel op dat uit deze vragen net blijkt dat zij hiertoe wel degelijk de kans heeft gekregen, nu dit immers open vragen betroffen en verzoekende partij vrij kon vertellen welke redenen aan de grondslag lagen van haar bekering (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS, p. 16 en 20). De bewering van verzoekende partij dat zij de kans niet zou hebben gekregen om de redenen voor haar bekering te verduidelijken, is dan ook allerminst ernstig.

Waar verzoekende partij verwijst naar een rapport van *UK Home Office* (bijlage 6 van het verzoekschrift) en stelt dat hieruit blijkt dat niet alle huiskerken op dezelfde manier worden georganiseerd, stelt de Raad evenwel vast dat deze informatie geenszins de vastgestelde onaannemelijkheden in haar verklaringen over de door haar bezochte huiskerk in een ander daglicht plaatst. Het gegeven dat huiskerken vaak organisch groeien als nieuwe christenen hun nieuwe geloof delen met familie en vrienden, hetgeen verzoekende partij lijkt te benadrukken in haar verzoekschrift, neemt niet weg dat ook uit dit rapport de vervolging van huiskerken in Iran blijkt waardoor het volstrekt onaannemelijk blijft dat E. haar zomaar zou hebben meegenomen naar zijn huiskerk en dat de overige leden van de huiskerk, zelfs de priester, haar komst niet verwacht hadden, temeer nu haar vriendschap met E. niet verder ging dan hun werkcontacten en een sporadische uitstap met andere vrienden van E., zij niet eens wist dat E. een christen was en zij nooit over religie hadden gesproken.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat het allerminst onredelijk is om van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd te verwachten dat hij uiteen kan zetten om welke redenen en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk, en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uit het voorgaande blijkt dat de verklaringen van verzoekende partij over haar bekering in Iran manifest ontoereikend zijn, waardoor de door haar voorgehouden bekering tot het christendom in Iran geenszins geloofwaardig is.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad verwerende partij eveneens bij in de motivering dat aangezien verzoekende partij noch haar bekering in Iran, noch haar contact met andere christenen in Iran aannemelijk heeft gemaakt en hierover slechts vage verklaringen aflegde, evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij ingeroepen vervolgingsfeiten in Iran. De Raad wijst er hierbij nog op dat in de bestreden beslissing verschillende vaststellingen worden gedaan die het volstrekt ongeloofwaardig karakter van deze vervolgingsfeiten bevestigen, doch dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om desbetreffende vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Deze vaststellingen – meer bepaald legt zij incoherente verklaringen af over de datum waarop zij van bij haar vader in Bandar Abbas vluchtte naar Teheran, repte zij voorts bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord over het feit dat zij op 16/10/1397 (06/01/2019) van haar echtgenote vernam dat de Iraanse autoriteiten een dag eerder naar haar woning waren gekomen en daar notities over het christendom hadden in beslag genomen, terwijl dit nochtans haar directe vluchtaanleiding zou zijn geweest, en blijkt zij ten slotte geen informatie te hebben over hoe het met E. gesteld is en bovendien wisselende verklaringen af te leggen over het al dan niet hiernaar geïnformeerd hebben – blijven dan ook onverminderd overeind en bevestigen dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door haar voorgehouden vluchtrelaas.

De Raad is tevens van oordeel dat de vaststelling dat aan de geloofsactiviteiten van verzoekende partij en haar problemen hierdoor in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht, een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van haar beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Het gegeven dat zij de geloofsbelijdenis linkt aan haar bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan haar beweegredenen om in België actief te zijn bij de protestantse kerk geen enkel geloof kan worden gehecht en dat zij bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België religieus actief is en dat deze beleving van haar nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Aangezien verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij oprecht tot het christendom bekeerd is en haar religieuze activiteiten in België een duidelijk opportunistisch karakter hebben, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst aldaar het christelijk geloof zal aanhangen.

2.2.5.1. Verzoekende partij voert verder aan dat verwerende partij zich niet louter kan verschuilen achter de motivering dat als een bekering ongeloofwaardig of opportunistisch is, er automatisch geen risico is op vervolging en/of ernstige schade bij een terugkeer naar Iran. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar het arrest *PS (Christianity – risk) Iran CG [2020] UKUT 00046 (IAC)* van het Britse *Upper Tribunal* (zie bijlage 2 van het verzoekschrift), een ‘*country guidance decision*’ waarin omschreven wordt hoe een beoordeling van een bekering dient te gebeuren en welke risico’s hieruit voortvloeien bij een eventuele terugkeer. Verzoekende partij stelt dat hieruit blijkt dat er in de eerste plaats gekeken moet worden naar wat ‘objectief zichtbaar’ is en meent dat er in haar geval voldoende dergelijke objectieve elementen zijn waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer zal terechtkomen in een situatie die een schending impliceert van de artikelen 3 en 9 EVRM, met name haar doopsel in België op 21 april 2019, haar christelijke activiteiten in België en haar religieuze activiteiten op sociale media. Verzoekende partij wijst er verder op dat volgens voormeld arrest van het Britse *Upper Tribunal* een grondige afweging dient gemaakt te worden of een verzoeker die stelt bekeerd te zijn tot het christendom, een reëel risico op vervolging heeft bij een eventuele terugkeer naar Iran. *In casu* werd dergelijke grondige afweging evenwel niet gemaakt nu verwerende partij louter oordeelt dat aangezien geen geloof kan worden gehecht aan haar bekering, verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij een risico op vervolging heeft bij een terugkeer naar Iran. Verzoekende partij bemerkt dat uit het arrest van het *Upper Tribunal* tevens blijkt dat alle terugkerende asielzoekers in Iran tegengehouden en ondervraagd worden door de Iraanse autoriteiten en dat terugkerende asielzoekers die stellen dat ze bekeerd zijn,

automatisch worden meegenomen voor verder verhoor. Indien er geen risico-factoren aanwezig zijn, zal zo'n verhoor geen risico inhouden voor een onmenselijke en vernederende behandeling, doch in hoofde van verzoekende partij zijn dergelijke risico-factoren aanwezig gelet op de religieuze boodschappen op haar sociale media.

2.2.5.2. De Raad bemerkt vooreerst dat de verwijzing naar een arrest van het Britse *Upper Tribunal* geenszins dienstig is in haar verweer aangezien dit geen bindende precedentswaarde heeft.

Verder onderstreept de Raad dat in de bestreden beslissing tevens uitgebreid wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij louter omwille van haar doopsel, haar religieuze activiteiten in België en haar religieuze activiteiten op haar Facebookprofiel bij een terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op vervolging of ernstige schade. Dat zulks niet zou zijn onderzocht, kan allerminst worden bijgetreden. In het bijzonder wordt in dit verband door verwerende partij de pertinente bemerking gemaakt dat *in casu* uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de religieuze activiteiten van verzoekende partij na haar vertrek uit Iran of dat de religieuze Facebookberichten reeds in het vizier zijn gekomen van de Iraanse autoriteiten. Er wordt in dit verband door verwerende partij nog verwezen naar de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, deel 1) waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers, dat zij evenmin veel aandacht hebben voor wat deze personen in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezegd, en dat het vooral personen zijn die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – wat gelet op het voorgaande *in casu* niet het geval is – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Wat betreft de religieuze berichten op Facebook, wordt door verwerende partij eveneens terecht opgemerkt dat, gelet op het opportunistisch karakter en het onoprechte karakter van haar bekering tot het christendom, van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Verzoekende partij tracht dit opportunistische karakter van de religieuze berichten op Facebook nog te betwisten door de uitleg dat uit het louter gegeven dat zij deze pas in België is beginnen posten niet besloten kan worden dat deze opportunistisch zouden zijn, aangezien zij in Iran immers nog geen Facebookaccount had, doch merkt de Raad op dat het opportunistische karakter van deze boodschappen in de eerste plaats reeds blijkt uit het gegeven dat verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij vanuit een oprechte overtuiging is bekeerd tot het christendom. De opmerking in de bestreden beslissing dat de vaststelling dat de eerste berichten van haar huidig profiel pas dateren van maart 2019, dus na haar aankomst in België, betreft dan ook een overtollig motief zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet van aard is te leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. De Raad stelt in verband met deze christelijke boodschappen op Facebook bovendien nog bijkomend vast dat uit haar verklaringen over haar motivatie om deze boodschappen op Facebook te plaatsen allerminst naar voren komt dat zij dit doet vanuit een oprechte overtuiging. Immers geeft zij zelf toe dat zij 'nog niet zoveel kennis heeft om dit te doen' en blijkt aldus dat zij deze boodschappen zonder veel nadenken op Facebook plaatst. Deze verklaringen, alsook de vaststelling dat zij spontaan een screenshot van haar Facebookpagina neerlegde in het kader van haar verzoek (administratief dossier, stuk 6, map documenten, doc. 8), bevestigen dan ook het opportunistische karakter van haar Facebookactiviteiten.

De Raad besluit dat verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk maakt dat zij zich bij een terugkeer naar Iran als christen zal manifesteren of als dusdanig gezien zal worden door haar omgeving en/of de Iraanse autoriteiten.

2.2.6. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat uit een rapport van Landinfo (bijlage 9 van het verzoekschrift) blijkt dat de Iraanse autoriteiten specifiek huiskerken viseren en op zoek gaan naar mensen die zich bekeren, en dat hieruit dus blijkt dat het loutere feit dat zij een huiskerk heeft bezocht reeds aanleiding geeft tot vervolging, onderstreept de Raad evenwel dat uit het voorgaande reeds is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij beweerde huiskerkbezoek in Iran. Een loutere verwijzing naar algemene informatie omtrent de houding van de Iraanse autoriteiten ten aanzien van huiskerken is dan ook niet van aard om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zulks dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend manifest in gebreke.

2.2.7. Wat betreft nog de bijgebrachte informatie inzake de algemene situatie voor christenen in Iran en de risico's bij terugkeer voor bekeerlingen (bijlagen 3-8 en 11-12) van het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat de verwijzing naar de algemene situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en de risico's bij

terugkeer voor bekeerlingen geenszins volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij manifest in gebreke blijft. De Raad onderstreept dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in Iran is bekeerd tot het christendom, dat zij er problemen heeft gekend omwille van deze bekering en dat haar religieuze activiteiten in België voortkomen uit een oprechte overtuiging, waardoor zij dan ook geenszins aannemelijk maakt dat zij zich bij een terugkeer naar Iran als christen zal manifesteren of als dusdanig gezien zal worden door haar omgeving en/of de Iraanse autoriteiten.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 3 juli 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT